

„Békesség nektek! (Én vagyok, ne féljete.) ... miért támad kétely szívetekben? ... Nézzétek kezemet és lábamat! Én vagyok.”

Mennyiszer vágyunk arra, hogy a kétely, a félelem, a bánat órájában jöjjön valaki, és azt mondja nekünk: „Békesség nektek!” – ami azt is jelenti, és jelenthette a tanítványok számára is Lukács evangéliumának e pontján: „Rendben van/lesz minden.” A tanítványok mögött kimerítő napok álltak, a rettegés, a sokk, a gyász, a teljes tanácstalanság, a remény feladásának időszak. Volt szó a feltámadásról korábban, persze, de ki mert arra akár csak gondolni is a sötétség ezen intenzív időszakában, amikor testük-lelkük úgy tétetett próbára, mint soha azelőtt? Amikor Jézussal minden támpontjukat, mindent, ami azelőtt az életet jelentette, elvesztették? Amikor úgy tűnt, mindaz, amit Jézustól tanultak, ami szerint éltek, kudarchoz vezetett; amikor a halál győzedelmeskedni látszott az élet felett? Amikor szembe kellett azzal is nézni, hogy a Jézussal töltött éveknél, a közösség szüntelen jelenlétének, a folyamatos szeretetnek, együttlétnek egymással és Mesterükkel mindörökre vége – mit hozhat még ezután az élet? Mit, a félelmen, a csalódottságon, a csüggedésen, a fásultságon kívül?

Jézus olyan egyszerűen fordul hozzájuk feltámadása után. Rendben van minden. Nincs félelemre ok. Ő feltámadt, velük van, csontja és húsa van, meg lehet őt érinteni, enni kér és kap. Lukács csak röviden szól e találkozásról Jézus és a tanítványok között. Talán nem sok mindenről esett szó, de Jézus a jövőt illetően reményt, illetve feladatot adott: a megtérés és bűnbocsánat hirdetését minden népnek.

Ez nyilvánvalóan nem ugyanaz, mint naponta Jézussal járni, az Ő közvetlen, személyes jelenlétében élni. Nélküle kell folytatni az utat, több nehézséget, nagyobb önállóságot, nagyobb felelősséget kell vállalni, mint korábban, a kapott küldetést már nekik, a tanítványoknak kell konkrétumokra, feladatokra bontani, nekik kell a nehézségekkel, a kételyekkel megbirkózni, nekik kell döntéseket hozni.

A tanítványokhoz hasonlóan mindezzel nekünk is meg kell küzdenünk. Hisszük-e, hogy Jézus nem kért a tanítványoktól – és tőlünk sem kér – lehetetlent? Hisszük-e, hogy nincs olyan mélypontja az életünknek, ahol el ne érné lelkünket a biztató szó: békesség nektek?

HKV közösség, Budapest